

Світ краси Тетяни та Олени Миронюків

Коли душа забажає розради, коли погляд захоче викупатися у неймовірному світі краси й гармонії, коли відчуєш спрагу щирого спілкування – проклади свою стежечку до обійстя, де мешкають Тетяна та Олена Миронюки. Ті відвідини перевершать усі сподівання.

Ми знайомі сотню літ. Та кожен раз відчуваю неймовірну насолоду від споглядання того дивовижного світу краси, який творять Тетяна Євгеніївна та Оленка. Талант, яким так щедро нагородив Всевишній маму та її доньку, не може полишити байдужим нічиє серце. Тож, в передчутті бентежних вражень, прочиняю двері благодатного дому. Й відразу потрапляю у царство зелені та цвіту, тиху вотчину пані Тетяни. Вона вже ясніє усмішкою на порозі затишної веранди й припрошує до покоїв. Та рушити далі не можу. Дивлюсь заворожено на ту пишну красу вазонів. Їх стільки, що лік буде вельми довгим. Й чи не на кожному - можна помітити то малесеньку райську пташину, то забарвленого в кольори веселки метелика. А на дворі – біліють сніги. Здається, я потрапила в зовсім інший світ, відмінний від того буден-

добре на серці. А коли пропадає – у мене душа плаче, - зізнається жінка. – Маю й на вулиці чимало багаторічних квітів – астільби, хости, гіацинти, троянди, тюльпани. Цьогоріч знову виписала кущів на 1200 гривень – хости, аспідістри. Планую посадити колоновидні туї. Добре відаючи, що Тетяна Євгеніївна ще й надзвичайна майстриня, прекрасна вишивальниця, запитую жінку про її дивовижну колекцію рушників, які не раз експонувались в обласному краєзнавчому музеї, чарували зір відвідувачів Київського музею мистецтв.

- На жаль, більше не вишиваю. Після смерті сина Сергія полишила це заняття. Вишивки роздарувала. Стрес, який пережила від цієї важкої втрати, вилився у хворобу хребта. Тож тепер моя відрада – оце зелене царство, а ще, звісно, Оленка та її

- Та заходьте вже до хати, - повертає мене на грішну землю голос Оленки, появу котрої й не помітила в полоні свого захвату.

- Як ви зуміли зимою оцю красу зберегти? – нарешті зважуюсь розпочати розмову.

- Цілодобово обігрівач включений. Підтримуємо необхідну температуру. – Тетяна Євгенія прочиняє двері до кімнати і я знову застигаю від подиву, бо й тут є чим потішити зір. На підвіконні, полицях, підставках - пишнота вихоханих вазонів.

У мене нема слів. Яка краса! Скільки часу, якого догляду все це потребує та, певне, й коштів неабияких. Тетяна Євгеніївна охоче розповідає мені все, що знає про своїх улюбленців.

- Це - цікас. Уявляєте, ці рослини з'явилися першими на землі, ще 5 мільйонів років тому. За ними уже прийшли динозаври. Раніше у нас їх можна було побачити лиш в ботанічних садах. Тепер уже маємо вдома такі вазони. Не з дешевих – 300 гривень ось цей коштує. Хоча я про ціну не думала, коли купувала. Маю в своїй колекції три таких вазони. А тут у мене маранта, рео, пеперомія, фіалки, тещин язик, драцена.

Господиня розпочинає екскурс кімнатами. Дивлюсь на ту красу, ловлю назви: папоротник, молочаї, бегонія, орхідеї, плющ, юка, кактуси. Останні Тетяна Євгеніївна полюбляє найбільше. Має в своїй колекції різні сорти й види. Й може годинами розповідати про всі їх особливості. Дізнаюсь, що жінка цією справою захоплюється не так давно – років шість. Перед тим два роки вивчала спеціальну літературу. На її книжкових полицях гори книг по догляду за кімнатними рослинами. Ніколи не придбає вазон, якщо не має про нього достатньої інформації.

- Мама розмовляє з ними, плаче, якщо щось не так, - розповідає Оленка. – Вони для неї живі.

- Коли вазон квітує – мені так

мистецтво.

Навіть миттєвого погляду досить, аби помітити, який нерозривний духовний зв'язок мають поміж собою мати і донька – подруги, порадиці одна для одної, віра, надія й любов.

- Я так розумію, що художнє начало в Олені від мами? - запитую відразу обох.

- Швидше від діда. - Мовить пані Тетяна. - Мій батько був чудовим портретистом. Він рано помер, мав лиш 32 роки. Олівцем малював бездоганно. Ми з братом отримали у спадок той талант, але не мали змоги його розвинути. Тепер неви-

мовно раді, що все вдалось Олені.

Роботи Олени Миронюк добре відомі усім шанувальникам живопису Зарічненщини. Її картини не раз виставлялись в районному краєзнавчому музеї, на виставках народної творчості в районному Будинку культури. Молодий педагог дитячої школи мистецтв у своєму доробку вже має більше 500 картин. Вони виконані різними техніками: графіка, живопис на склі, гобелени, батік, декупаж, робота з бурштином. Ікони, пейзажі, натюрморти, які вивела талановита рука художниці, не полишають байдужими. Скільки відгуків отримали вони й через ме-

режу інтернет. Олена Гонко відчуває красу, у неї своє особливе бачення світу, яке вона трепетно переносить у свої роботи. "Балерина", "Скрипка", "Соняшники", "Вишивальниця", "Трояндовий букет", "Тайна вечера" – картини, які полонили мою особисту увагу й викликали в душі шквал емоцій, а ще оту незбагненну гордість від того, що цей молодий талант вінчається на нашій поліській землі.

- Оленко, пишаюсь від того, що ми ходимо одними вулицями й знаємось так давно.

- Ой, а якби ви знали, яку талановиту ученицю я маю! – збентежена надмірним виявом уваги, Олена поспішає розповісти про свою вихованку, 14-річну Надію Полюхович. У травні в музеї має бути чергова художня виставка й вона планує відвести для робіт Надії цілий стенд.

- Хто найперший рецензент нових задумів і картин? – запитую художницю.

- Мама. Хоча робить вона це дуже делікатно.

- Можу лиш дати невеличку пораду, у творчий процес не втручаюсь, - каже Тетяна Євгеніївна. – Це її особливий світ. Вона його володарка. Я лиш щиро радію від того, що донька не прагне до матеріального збагачення. Адже скільки не дай статків – їх буде мало. На жаль, люди часто забувають про те, що матеріальне благо – тлінне, тимчасове. На першому місці у нас повинна бути духовність. Всьому, що знаю в житті і умію – я вчилась на літературі: класичні романи, філософські роздуми, духовні трактати. Це все передалось у спадок й доньці. Її творчий доробок уже чималий. Тішить те, що краса, виведена її рукою, торкне чийсь серце, замилує чийсь погляд. Це – дорогого вартує.

Щирість розмови висвітлює душу, стає так від того погідно, сонячно. Буденний день озивається на мить святом. Як добре, що поміж нами є такі люди...

Галина ГАВРИЛОВИЧ